

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Asan/2/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1015201980
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Príbelská
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:1015201980.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a sudcov JUDr. Anity Filovej (spravodajkyňa) a JUDr. Juraja Vališa, LL.M. v právnej veci navrhovateľky: ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava proti odporkyni: Slovenská komora exekútorov, Disciplinárna komisia, Disciplinárny senát č. 7, so sídlom Šustekova 49, 851 04 Bratislava, za účasti : JUDr. X. O., Q. M., Q. Q. M.Ý. Ú., I. XX, B., o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne sp.zn. DK 05/2015 z 1. októbra 2015, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Sp/134/2015-39 zo 17. októbra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Sp/134/2015-39 zo 17. októbra 2018 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

I. Konanie na krajskom súde

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporkyne sp.zn. DK 05/2015 z 1. októbra 2015 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“), ktorým odporkyňa v bode 1. výroku vo vzťahu k bodu 1, 2 a 3 návrhu na začatie disciplinárneho konania (ďalej aj ako „disciplinárny návrh“) rozhodla tak, že JUDr. X. O. (ďalej aj ako „zúčastnená osoba“ alebo „súdny exekútor“) nie je vinný zo spáchania disciplinárneho previnenia, pretože sa nedopustil disciplinárneho previnenia pri výkone exekúcie vedenej na jeho úrade pod sp.zn. EX 261/2001 (ďalej aj ako „exekučné konanie“) v zmysle ustanovenia § 220 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení (ďalej len „Exekučný poriadok“) a preto mu v zmysle ustanovenia § 228d ods. 4 Exekučného poriadku neuložila disciplinárne opatrenie. Súčasne ho v bode 2. výroku napadnutého rozhodnutia uznala za vinného zo spáchania disciplinárneho previnenia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 1 Exekučného poriadku, pretože nevydal upovedomenie o ďalších trovách exekúcie, čím konal v rozpore s § 202 ods. 1 Exekučného poriadku pri výkone exekúcie vedenej na jeho úrade pod sp.zn. 262/2001, za čo mu podľa § 221 ods. 1 Exekučného poriadku uložila disciplinárne opatrenie a to pokarhanie a zároveň mu podľa § 228c ods. 4 Exekučného poriadku uložila povinnosť uhradiť trovy konania pred disciplinárnym senátom vo výške 208,74 €. Krajský súd súčasne rozhodol, že navrhovateľke nepriznáva náhradu trov konania.

2. Proti napadnutému rozhodnutiu podala navrhovateľka (predtým minister spravodlivosti Tomáš Borec) opravny prostriedok podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu nesprávneho záveru odporkyne, že disciplinárne obvinený súdny exekútor JUDr. Pavol Holík sa v

bodoch 1., 2., a 3. návrhu na začatie disciplinárneho konania nedopustil disciplinárneho previnenia pri výkone exekúcie vedenej na jeho úrade pod sp.zn. EX 261/2001 v zmysle § 220 Exekučného poriadku a preto sa mu v zmysle § 228d ods. 4 Exekučného poriadku disciplinárne opatrenie neukladá.

3. Poukázala na to, že dňa 25.03.2015 doručila odporkyni disciplinárny návrh, pretože zistené skutočnosti nasvedčovali záveru, že JUDr. X. O. pri výkone exekúcie v predmetnom exekučnom konaní: 1/ bezdôvodne nekonal najmenej 49 mesiacov od 14.12.2009, kedy ho Slovenská komora exekútorov ustanovila za náhradníka Mgr. RNDr. P. X., ktorému zanikol exekútorový úrad z dôvodu úmrtia, do 07.02.2014, kedy vykonal blokáciu vozidiel povinného; 2/ do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie nevykonával len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, ale ponechal v platnosti exekučný príkaz (príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke); 3/ do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie nevykonával len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, ale exekúciu ukončil vymožením; 4/ neupovedomil oprávneného a povinného o ďalších trovách exekúcie, ktoré zrejme vznikli počas vykonávania exekúcie a teda sa dopustil zavineného porušenia povinností pri výkone činnosti exekútora, keďže podľa bodu 1/ porušil ustanovenie článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s ustanoveniami § 13 a § 46 ods. 1 Exekučného poriadku, ďalej podľa bodu 2/ a 3/ porušil ustanovenie § 56 ods. 6 Exekučného poriadku, a podľa bodu 4/ porušil ustanovenie § 202 ods. 1 Exekučného poriadku. Preto navrhla, aby disciplinárny senát po vykonanom dokazovaní vydal rozhodnutie, ktorým uzná súdneho exekútora za vinného zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia a podľa § 221 ods. 2 písm. b/ Exekučného poriadku mu uloží disciplinárne opatrenie - peňažnú pokutu vo výške 1 500,- €.

4. Krajský súd k námietke nekonania zúčastnenej osoby v primeranej lehote, označiac ju za nedôvodnú, skonštatoval, že hoci zúčastnená osoba konala v predmetnom exekučnom konaní s určitým časovým odstupom, tento odstup nie je možné vzhľadom na počet vecí, ktoré jej boli v danom období pridelené, považovať za ňou zavinený. Poukázal na to, že v konaní pred odporkyňou nebola spornou skutočnosť, že zúčastnená osoba ako súdny exekútor prevzala veci po predchádzajúcich dvoch exekútoroch a ani počet vecí bežného nápadu uvedúc, že celkovo zúčastnená osoba v období od r. 2009 do r. 2012 vybavovala cca 17 000 vecí popri veciach bežného nápadu. Mal za to, že vzhľadom na uvedený počet predstavujúci vysoký nadpriemer oproti cca 1600 veciam predstavujúcim v danom období primeraný počet vecí na jedného súdneho exekútora, nebolo reálne možné konať vo všetkých veciach okamžite a preto pokiaľ odporkyňa zohľadnila celkový počet vybavených vecí pri posudzovaní bodu 1/ disciplinárneho návrhu, konanie zúčastnenej osoby, prezentované v disciplinárnom návrhu ako bezdôvodné nekonanie, nie je zavineným porušením povinností pri výkone činnosti exekútora v zmysle § 220 ods. 1 Exekučného poriadku.

5. K námietke nezrušenia exekučných príkazov po podaní návrhu na odklad exekúcie krajský súd uviedol, že ani táto nie je dôvodná, nakoľko právny názor navrhovateľky, že po podaní návrhu na odklad exekúcie bola zúčastnená osoba povinná zrušiť exekučné príkazy nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku. Dôvodil ďalej, že Exekučný poriadok spája právne následky podania návrhu na odklad exekúcie až s rozhodnutím súdu o podanom návrhu podľa § 79 a § 100 Exekučného poriadku, a nie s podaním samotného návrhu. Preto uzavrel, že rozhodnutie odporkyne bolo v tomto bode správne.

6. K námietke vzťahujúcej sa na postup zúčastnenej osoby po uhradení pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie krajský súd poukázal na to, že povinný po podaní návrhu na odklad exekúcie dobrovoľne uhradil pohľadávku, teda ju aj s trovami uznal dodajúc, že po prijatí plnenia bol súdny exekútor (zúčastnená osoba) povinný v zmysle § 36 ods. 8 poukázať oprávnenému z exekučného konania prijaté peňažné prostriedky vo výške pohľadávky a jej príslušenstva a po vymožení pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie, vrátiť poverenie na vykonanie exekúcie súdu v zmysle § 60 ods. 1 písm. e/. S poukazom na uvedené mal za to, že postup zúčastnenej osoby po nevyhnutnom uhradení pohľadávky povinným z exekučného konania nie je možné považovať za disciplinárne previnenie, pretože nebol v rozpore so žiadnym ustanovením Exekučného poriadku, pričom ak by zúčastnená osoba uvedeným spôsobom nekonala, dopustila by sa podľa § 36 ods. 12 Exekučného poriadku závažného disciplinárneho previnenia. Preto krajský súd napadnuté rozhodnutie aj v tomto bode považoval za správne.

7. S poukazom na uvedené krajský súd vznesené námietky navrhovateľky voči napadnutému rozhodnutiu odporkyne nevyhodnotil za dôvodné a preto napadnuté rozhodnutie potvrdil. O trovách konania navrhovateľky rozhodol krajský súd za použitia ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP s poukazom na výsledok konania, keď navrhovateľka nebola v konaní úspešná a preto jej náhradu trov konania nepriznal.

II. Odvolanie navrhovateľky, vyjadrenie odporkyne a zúčastnenej osoby

8. Proti rozsudku krajského súdu podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie a to z dôvodu, že tento vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím je daný odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

9. K bodu 1. návrhu na začatie disciplinárneho konania s poukazom na článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Ústava“), článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj ako „Dohovor“), § 16 ods. 6 Exekučného poriadku (účinného v čase určenia náhradníka), § 20 ods. 1, § 22 ods. 1, 2, § 28 ods. 1, 2 a § 220 ods. 1 Exekučného poriadku zopakovala, že súdny exekútor v exekučnom konaní EX 261/2001 bezdôvodne nekonal najmenej 49 mesiacov od 14. decembra 2009, kedy ho Slovenská komora exekútorov ustanovila za náhradníka Mgr. RNDr. P. X., ktorému zanikol exekútorový úrad z dôvodu úmrtia, do 7. februára 2014, kedy vykonal blokáciu vozidiel povinného. V tejto súvislosti argumentovala, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, kedy vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné na škodu jednej zo strán“. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že podstata základného práva priznaného čl. 46 ods. 1 Ústavy spočíva v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde a že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú a teda, že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale túto aj v určitej kvalite, t.j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. V tejto súvislosti tiež poukázala aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. ÚS 5/2000, uverejnený pod č. 18/2000 uzavrúc, že právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy sa nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne. Navrhovateľka v rámci svojej argumentácie ďalej poukázala aj na rozsudok ESLP z 15. novembra 2005 vo veci Poláčik proti Slovenskej republike, kde súd okrem iného rozhodol, že došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru v dôsledku dĺžky exekučného konania a tiež citovala z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 702/2013 z 21. mája 2014.

10. Ďalej poukázala na to, že v prípade zániku funkcie súdneho exekútora má komora povinnosť ustanoviť v lehote 30 dní od zániku funkcie súdnemu exekútorovi náhradníka, pričom náhradníka ustanovuje komora zo súdnych exekútorov za kumulatívneho splnenia predpokladu, že súdny exekútor, ktorý sa má stať náhradníkom s ustanovením do funkcie súhlasí s tým, že náhradník vstupuje do práv a povinností súdneho exekútora a túto skutočnosť deklaruje zákon aj tým, že náhradník nie je povinný žiadať o vydanie nového poverenia, ktoré bude zniet' na jeho meno, ale v začatých exekučných konaniach pokračuje na poklade poverenia, ktoré bolo vydané súdnemu exekútorovi, ktorého funkcia zanikla. Mala za to, že tvrdenie, že exekútor v predmetnom exekučnom konaní konal s určitým časovým odstupom a tento nie je možné vzhľadom na počet vecí, ktoré mu boli v danom období pridelené, považovať za ním zavinený, nie je relevantné, pretože exekútor v zmysle ustanovení §§ 20 a 28 Exekučného poriadku môže zamestnávať koncipientov a ďalších zamestnancov, ktorých počet zákon neobmedzuje a exekútori spravidla zamestnávajú taký počet zamestnancov, aby bol zabezpečený bezproblémový chod úradu s tým, že po začatí exekúcie na uspokojenie práva na peňažné plnenie je zabezpečené bezodkladné vykonanie úkonov na zistenie majetku postihnutel'ného exekúciou, pretože exekútor poverený vykonaním exekúcie je povinný postarať sa o jej vykonanie bez zbytočných prieťahov. S poukazom na uvedené uzavrela, že uvedené prieťahy sú za konkrétnych okolností prípadu nezlučiteľné s požiadavkou primeranej lehoty a požiadavkou riadneho výkonu exekučnej činnosti v súlade s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov.

11. Vo vzťahu k 2. bodu disciplinárneho návrhu navrhovateľka s odkazom na § 243b ods. 1 Exekučného poriadku, § 56 ods. 5 Exekučného poriadku účinného do 31. októbra 2013 poukázala na to, že exekútor 4. marca 2014 vydal upovedomenie o začatí exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke, príkaz na začatie exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke a exekučný príkaz na vykonanie exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke. Povinný 19. marca 2014 na Okresnom súde Nitra podal návrh na odklad exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie (kópia sa nachádza aj v exekučnom spise str. 33 a nasl.). Exekútor až 10. novembra 2014 vydal príkaz na odblokovanie účtu povinného z dôvodu, že pohľadávka oprávneného bola vymožená aj s trovami exekúcie. Mala za to, že z logického výkladu ustanovenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku účinného do 31. októbra 2013 jednoznačne vyplýva, že ak exekútor do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie môže vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, tak nemôže ponechať v platnosti exekučný príkaz na vykonanie exekúcie, ktorý smeruje k bezprostrednému vykonaniu exekúcie doplniac, že tým, že do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie exekútor nemôže prikázať banke vykonať odpísanie zablokovaných finančných prostriedkov z účtu povinného a už vydané exekučné príkazy na vykonanie exekúcie je povinný zrušiť, je zabezpečená ochrana povinného po podaní návrhu na odklad exekúcie. Vychádzajúc z uvedeného preto uzavrela, že po tom, aby bol exekútor oboznámený s tým, že bol podaný návrh na odklad exekúcie, bol povinný zrušiť exekučné príkazy a v platnosti mal ponechať príkazy na začatie exekúcie, aby nedošlo k vyplateniu pohľadávky oprávnenému, prípadne exekútorovi, nakoľko podanie návrhu na odklad exekúcie predstavuje procesný úkon, ktorým sa zabraňuje bezprostrednému vykonaniu exekúcie, ide o prejav zásady ochrany a obrany povinného pri uskutočňovaní exekúcie.

12. K 3. bodu disciplinárneho návrhu a k záveru krajského súdu, že postup exekútora po nevyhnutom uhradení pohľadávky povinným z exekučného konania nie je možné považovať za disciplinárne previnenie, nakoľko nebol v rozpore so žiadnym ustanovením Exekučného poriadku navrhovateľka s odkazom na § 56 ods. 5 Exekučného poriadku účinného do 31. októbra 2013 poukázala na to, že exekútor 23. októbra 2014 vyzval povinného na úhradu pohľadávky oprávneného a trov exekúcie a tiež ho predvolal, vyzval na pristavenie vozidiel a tiež vyzval na vyhlásenie o svojom majetku, pričom povinný listom z 9. novembra 2014 oznámil exekútorovi platbu vo výške 1 634,70 € na jeho účet. V tejto súvislosti poukázala na to, že túto platbu nemožno v žiadnom prípade považovať za dobrovoľnú, pretože k plneniu zo strany povinného nedošlo dobrovoľne bez vedomia o začatí exekúcie, ale po výzve exekútora na pristavenie vozidiel a výzve na vyhlásenie o svojom majetku dodajúc tiež, že možnosť dobrovoľného plnenia existuje len do času podania návrhu na vykonanie exekúcie, kedy začína exekučné konanie, pričom povinný v tomto prípade zrejme uhradil pohľadávku oprávneného a trovy exekúcie z obavy vzniku ďalších trov exekúcie a z možnej dražby motorových vozidiel.

13. Navrhovateľka ďalej poukázala na to, že súdny exekútor 27. novembra 2014 vrátil poverenie na vykonanie exekúcie súdu z dôvodu, že exekučné konanie skončilo vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie a Okresný súd Nitra listom z 22. januára 2015 povinnému oznámil, že došlo k skončeniu exekúcie a preto nie je možné ďalej konať a rozhodovať o jeho podaniach (návrh na odklad a zastavenie exekúcie). V tejto súvislosti mala za to, že exekútor po tom, ako oprávnená osoba podala návrh na odklad exekúcie, nemôže vykonávať úkony znamenajúce bezprostredné vykonanie exekúcie, ale do právoplatného rozhodnutia súdu vykonáva len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného. To znamená, že exekútor po tom, ako bol oboznámený s tým, že bol podaný návrh na odklad exekúcie, nesmie exekúciu ukončiť vymožením, nakoľko podanie návrhu na odklad exekúcie predstavuje procesný úkon povinného, ktorým sa zabraňuje bezprostrednému vykonaniu exekúcie, ide o prejav zásady ochrany povinného pri uskutočňovaní exekúcie, pričom táto ochrana je buď dočasná (do rozhodnutia súdu) alebo smeruje k takej úprave pomerov oprávneného a povinného pred definitívnym zastavením exekúcie, ktorá zabráni vzniku bezdôvodného obohatenia oprávneného alebo nárokov na náhradu škody. Preto uzavrela, že tým, že exekútor po podaní návrhu na odklad exekúcie vymohol pohľadávku s príslušenstvom a trovy exekúcie, tieto vyplatil oprávnenému a právnomu zástupcovi oprávneného zmaril právo ochrany a obrany povinného, ktorú mu garantuje Exekučný poriadok podaním návrhu na odklad exekúcie, ktorého účel spočíva v tom, že v absolútne alebo relatívne neprípustnej exekúcii sa nesmie pokračovať a musí sa zastaviť a pred rozhodnutím o zastavení sa musí jej vykonávanie odložiť.

14. Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľky nevyjadrila a to z dôvodu, že ide o jej vec. Zúčastnená osoba (súdny exekútor) sa k odvolaniu nevyjadrila.

III. Právne posúdenie vecí odvolacím súdom

15. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

16. Podľa § 492 ods. 1 SSP konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

17. 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší správny súd“) činnosť a začal konať vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konal Najvyšší súd Slovenskej republiky v správnom kolégiu (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Predmetné odvolanie bolo predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 31. januára 2019 a zaregistrované v jeho správnom kolégiu pod sp.zn. 2Asan/2/2019. Od 1. augusta 2021 je teda na konanie o ňom príslušný Najvyšší správny súd. Vec bola náhodným spôsobom pridelená do piateho senátu Najvyššieho správneho súdu, ktorý o ňom rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozsudku pod pôvodnou spisovou značkou.

18. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 1 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania navrhovateľky (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP a § 492 ods. 1 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 1 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 1 OSP a s § 492 ods. 1 SSP) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nie je možné priznať úspech.

19. Odvolací súd preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporkyne, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku navrhovateľky a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

20. Obsahom administratívneho spisu, ktorého súčasťou bol aj exekučný spis EX 261/2001 mal odvolací súd preukázané, že navrhovateľka doručila dňa 25.03.2015 odporkyni disciplinárny návrh proti súdnemu exekútorovi JUDr. X. O. a to z dôvodov bližšie uvedených v bode 3 tohto rozsudku a navrhla, aby disciplinárny senát po vykonanom dokazovaní vydal rozhodnutie, že súdny exekútor JUDr. X. O. sa vzhľadom na povahu porušených povinností a mieru zavinenia dopustil závažného disciplinárneho previnenia, a to zavineného porušenia povinností pri výkone exekúcie. Súčasne sa domáhala podľa § 221 ods. 2 písm. b/ Exekučného poriadku uloženia disciplinárneho opatrenia a to peňažnej pokuty vo výške 1 500,- €.

21. Z obsahu exekučného spisu ďalej odvolací súd zistil, že súdny exekútor Mgr. RNDr. P. X. požiadal Okresný súd Nitra o udelenie poverenia na uskutočnenie exekúcie vo veci oprávnenej Slovenskej sporiteľni, a.s. voči povinnému Milošovi Valachovi o vymoženie istiny vo výške 329,35 € (9 922,- SKK) spolu s úrokom vo výške 17,6% zo sumy 329,35 € (9 922,- SKK) od 01.11.2000 do zaplataenia a trov konania vo výške 16,60 € (500,- SKK) a to na základe exekučného titulu - platobný rozkaz č.k. Ro 1088/01-4 právoplatný a vykonateľný dňa 16.07.2001. Dňa 11.04.2002 vydal Mgr. RNDr. P. X. v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 261/2001 podľa § 47 Exekučného poriadku upovedomenie o začatí exekúcie na základe poverenia vydaného Okresným súdom Nitra na vykonanie exekúcie č. 5403*016622 zo dňa 24.10.2001 s tým, že dňa 14.09.2001 začalo exekučné konanie, ktoré sa vykoná spôsobom: Predajom hnutelných vecí, resp. zrážkami zo mzdy v prospech oprávneného. Povinný bol súčasne vyzvaný na dobrovoľné uhradenie pohľadávky do 14 dní od doručenia upovedomenia a o zákaze disponovať celým svojím majetkom a poučený, že proti upovedomeniu o začatí exekúcie môže vzniesť u súdneho exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o

začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, alebo bránia jeho vykonateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. Proti upovedomeniu o začatí exekúcie povinný námietky nepodal.

22. Ďalej mal odvolací súd preukázané, že dňa 11.04.2002 vydal súdny exekútor Mgr. RNDr. P. X. príkaz na začatie exekúcie zrážkami zo mzdy. Na tento príkaz reagoval povinný svojim vyjadrením resp. žiadosťou o možnosť uhradiť dlžnú čiastku splátkovým kalendárom v 4 rovnomerných mesačných splátkach. Dňa 02.09.2004 vydal súdny exekútor ďalší exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy.

23. Z exekučného spisu tiež vyplýva, že ďalšie úkony v danej exekúcii boli vykonané dňa 07.02.2014, konkrétne išlo o lustráciu vozidiel, žiadosť o poskytnutie súčinnosti podľa § 34 Exekučného poriadku (Sociálna poisťovňa) a lustráciu existencie účtov, ktoré uskutočnil súdny exekútor JUDr. X. O. náhradník za zosnulého súdneho exekútora Mgr. RNDr. P. X.O., pričom k zmene v osobe exekútora a k prevzatíu exekučnej agendy došlo podľa § 16 ods. 1 a 6 Exekučného poriadku dňa 14.12.2009.

24. Súdny exekútor JUDr. X. O. dňa 04.03.2014 vydal upovedomenie o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke, ktorým zakázal povinnému nakladať s prostriedkami až do výšky vymáhanej pohľadávky a jej príslušenstva. V totožný deň bol vydaný príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke a exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Na uvedené reagoval povinný svojim vyjadrením podloženým príjmovým dokladom zo dňa 03.11.2003, že pohľadávku uhradil a že je prekvapený, že po viac ako 10-tich rokoch má zablokovaný účet. Dňa 19. marca 2014 osobne podal na Okresný súd Nitra návrh na odklad exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie sp.zn. EX 261/2001 z dôvodu jej úhrady dňa 03.11.2003 a premlčania.

25. Dňa 1. apríla 2014 súdny exekútor JUDr. X. O. predložil Okresnému súdu Nitra návrh povinného na zastavenie exekúcie, pričom súčasne exekučnému súdu oznámil, že predmetná platba, ktorú uvádzal povinný predstavovala úhradu za trovy exekučného konania vo výške 780,30 eur (23 507 SKK) v exekučnom spise EX 99/02. K návrhu na zastavenie exekúcie sa vyjadril aj oprávnený, ktorý rovnako potvrdil, že v danej exekučnej veci neobdržali žiadnu úhradu zo strany Mgr. RNDr. P. X..

26. Súdny exekútor JUDr. X. O. dňa 23.10.2014 vyzval povinného na pristavenie vozidiel na deň 19.11.2014 a súčasne ho vyzval na úhradu pohľadávky oprávneného a trov exekúcie, ktoré ku dňu 23.10.2014 predstavovali sumu vo výške 1 623,70 €. Dňa 13. novembra 2014 povinný oznámil súdnemu exekútorovi, že sa rozhodol pod nátlakom zložiť sumu 1 634,70 €.

27. Na základe úhrady pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie súdny exekútor JUDr. X. O. vrátil Okresnému súdu Nitra poverenie na vykonanie exekúcie. Súčasne bolo obsahom exekútorskeho spisu preukázané, že do dňa úhrady pohľadávky s príslušenstvom a trov exekúcie, Okresný súd Nitra o návrhu na odklad exekúcie a zastavenie exekúcie nerozhodol.

28. Z administratívneho spisu týkajúceho sa disciplinárneho konania vyplýva, že dňa 1. októbra 2015 sa konalo pojednávanie, na ktorom súdny exekútor v postavení disciplinárne obvineného k tvrdeniu navrhovateľky, že bezdôvodne 49 mesiacov nekonal uviedol, že v danej dobe zamestnával 15 zamestnancov, mal dobré softwarové vybavenie, v danej veci boli nariadené exekučné príkazy, všetky úkony boli splnené, len povinný neplnil dodajúc, že po zomrelom exekútorovi prevzal spisy od roku 1996 až dovtedy, kedy zomrel. K tvrdeniu navrhovateľky, že mal vopred zhodnotiť, či zvládne viac vecí, či je dostatočne personálne vybavený, či mal vedomosť o množstve vecí uviedol, že nikto nedokáže odhadnúť koľko exekučných vecí bude v danom úrade, keďže súdny exekútor zomrel.

29. Obvinený súdny exekútor ďalej vo svojom vyjadrení k návrhu na začatie disciplinárneho konania z 24. júla 2015 k vytýkaným prietahom v konaní uviedol, že po zosnulom Mgr. RNDr. P. X. prevzal cca 11 500 nevybavených spisov v rôznych štádiách konania a v apríli 2012 ako nástupca odvolaného exekútora Mgr. D. J. prevzal u jeho zaniknutého úradu ďalších 5 500 spisov rovnako v rôznych štádiách konania. Vo vzťahu k exekučnému konaniu EX 261/2001 poukázal na to, že stav v spise bol taký, že boli vydané exekučné príkazy ešte v roku 2004 a všetky predchádzajúce úkony boli robené včas a riadne, pričom len obštrukčným správaním povinného bolo zapríčinené, že spis ešte nebol skončený vymožením.

30. K druhému bodu disciplinárneho návrhu obvinený súdny exekútor uviedol, že podanie návrhu na odklad exekúcie nemá suspenzívny účinok vo vzťahu k platne nariadenému exekučnému príkazu, ale vyvoláva len účinky v zmysle ustanovenia § 56 ods. 6 Exekučného poriadku a preto až rozhodnutie súdu o povolení odkladu vyvoláva následky vo vzťahu k platne nariadenému exekučnému príkazu upravené v § 79 a § 100 Exekučného poriadku.

31. K tretiemu bodu disciplinárneho návrhu obvinený súdny exekútor poukázal na to, že povinný po podaní návrhu na odklad exekúcie na súde a po výzve na pristavenie motorových vozidiel v jeho vlastníctve za účelom ich súpisu do zápisnice o súpise hnutelných vecí, vložil na jeho účet sumu prevyšujúcu pohľadávku a trovy exekúcie. V tejto súvislosti poukázal na § 36 ods. 8 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého, ak exekútor prijme peňažné prostriedky, je povinný tieto poukázať oprávnenému bezodkladne najneskôr do 14 dní od ich prijatia, pričom podľa § 36 ods. 2 Exekučného poriadku je porušenie tejto povinnosti závažným disciplinárnym previnením. Taktiež dôvodil ustanovením § 60 ods. 1 písm. e/ Exekučného poriadku, v zmysle ktorého exekútor bezodkladne vráti súdu poverenie na vykonanie exekúcie, ak sa exekučné konanie skončilo vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie.

32. Odvolací súd vyhodnocoval zákonnosť napadnutého rozsudku vrátane napadnutého rozhodnutia odporkyne v poradí jednotlivých skutkov kladených súdnemu exekútorovi za vinu s tým, že skutok 4 nebol predmetom súdneho prieskumu, nakoľko voči tomuto nesmerovali námietky navrhovateľky.

33. Odvolací súd sa teda najskôr venoval prvému skutku, ktorým bolo súdnemu exekútorovi kladené za vinu, že bezdôvodne nekonal v exekučnej veci EX 261/2001 a to od 14.12.2009 do 07.02.2014, t.j. 49 mesiacov. V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že v žiadnom prípade nespochybňuje argumentáciu navrhovateľky podloženú aj konkrétnymi rozhodnutiami ESLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku, pričom je potrebné zároveň dodať, že dotknutá osoba nie je zbavená súdnej ochrany vo veciach priesťahov tým, že by prípadne súdny exekútor nebol v disciplinárnom konaní uznaný za vinného. Ústavný súd Slovenskej republiky štandardne judikuje, že zistenie disciplinárnej zodpovednosti konkrétneho činiteľa nie je nevyhnutnou podmienkou pre prijatie záveru o existencii priesťahov v konaní (napr. nález z 18. júla 2018 sp.zn. I. ÚS 148/2018, bod 26; nález z 15. apríla 2021 sp. zn. III. ÚS 29/2021, bod 10).

34. Rovnako je však potrebné súčasne uviesť, že rozmer posudzovania porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov Ústavným súdom SR v rámci konkrétneho exekučného konania vedeného exekučným súdom je kvalitatívne odlišný od vyodenia disciplinárnej zodpovednosti voči konkrétnemu súdnemu exekútorovi za priesťahy v exekučnom konaní, keď Exekučný poriadok v prípade priesťahov v rámci exekučného konania vyžaduje na vyodenie disciplinárnej zodpovednosti voči konkrétnemu súdnemu exekútorovi zavinené konanie, ktoré sa posudzuje v závislosti od okolností exekučnej veci, v rámci ktorej malo k priesťahom dôjsť a to nielen z pohľadu samotnej dĺžky konania, ale aj jej náročnosti, celkového zaťaženia súdneho exekútora, ako aj z pohľadu správania sa účastníkov konania, konkrétne má odvolací súd na mysli obštrukčné správanie účastníkov konania, ktoré nepochybne ovplyvňuje samotný priebeh a dĺžku exekučného konania.

35. V danom prípade navrhovateľka vo svojom návrhu na začatie disciplinárneho konania tvrdila, že súdny exekútor bezdôvodne nekonal najmenej 49 mesiacov od 14. decembra 2009, kedy ho Slovenská komora exekútorov ustanovila za náhradníka Mgr. RNDr. P. X., do 7. februára 2014, kedy vykonal blokáciu vozidiel povinného. S poukazom na uvedené bolo potrebné posúdiť, či zúčastnená osoba (súdny exekútor) v danej exekučnej veci skutočne bezdôvodne nekonala, tak ako tvrdila navrhovateľka.

36. Ako už vyplýva z priebehu predmetného exekučného konania, ktorý bol uvedený v bodoch 20 až 27 tohto rozsudku súdneho exekútora JUDr. X. O. dňa 14.12.2009 ustanovila Slovenská komora exekútorov za náhradníka Mgr. RNDr. P. X., ktorému zanikol exekútorský úrad z dôvodu úmrtia, pričom poverenie na vykonanie predmetnej exekúcie bolo vydané už 24.10.2001, teda viac ako osem rokov predtým, ako danú vec prevzal JUDr. X. O.. Ďalej je, pre odvolací súd relevantné, že už predchodca zúčastnenej osoby Mgr. RNDr. P. X. v danej exekučnej veci vydal dňoch 11.04.2002 a 02.09.2004 príkaz na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy, pričom vo vzťahu k príkazu na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy zo

dňa 11.04.2002 mal odvolací súd preukázané, že tento bol doručovaný spoločnosti APT - Auto Ply Technika spol. s r.o., IČO: 34 128 948 (spoločnosť zrušená od 07.10.2008). Podľa výpisu z obchodného registra povinný Ing. F. V. bol v období doručovania tohto príkazu konateľom tejto spoločnosti, konkrétne od 16.10.1995 do 06.11.2003, oprávneným konať samostatne, pričom tento príkaz na začatie exekúcie sa vrátil súdnemu exekútorovi naspäť ako neprevzatá zásielka. Z uvedeného preto pre odvolací súd vyplýva, že povinný rovnako prispel k tomu, že sa tento príkaz v danej dobe nerealizoval a teda v konečnom dôsledku tiež ovplyvnil celkovú dĺžku exekučného konania. Vo vzťahu k ďalšiemu príkazu na vykonanie exekúcie zo dňa 02.09.2004 odvolací súd len dodáva, že tento nebol povinným rovnako prevzatý a to z dôvodu, že nebol na adrese zastihnuteľný. Skutočnosť, že malo dôjsť o opätovnému doručovaniu je však pre dané konanie irelevantná, nakoľko to bolo v réžii predchádzajúceho súdneho exekútora.

37. Odvolací súd rovnako zastáva názor, že na dĺžku daného exekučného konania mala nesporne vplyv celková zaťaženosť JUDr. X. O. v rozhodnom období, keď v porovnaní s priemerným počtom vecí na jedného súdneho exekútora, išlo cca o 1 600 vecí, v rozhodnom období od 2009 do 2014 vybavoval cca 17 000 vecí popri veciach bežného nápadu. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné tiež zdôrazniť, že povinnosťou súdneho exekútora je vybavovať veci v poradí, v akom mu boli doručené poverenia na vykonanie exekúcie (§ 46 ods. 2 Exekučného poriadku), pričom v danom exekučnom konaní boli skutočne už vydané exekučné príkazy, ktoré sa však nezrealizovali z dôvodov na strane povinného.

38. Argumenty navrhovateľky, že JUDr. X. O. s ustanovením za náhradníka súhlasil a že mal možnosť zamestnať zákonom neobmedzený počet zamestnancov úradu a exekútorových koncipientov, aby zabezpečil riadny chod exekútorového úradu v danej veci neobstoja, keď súdny exekútor zamestnával, podľa názoru odvolacieho súdu, dostatočné množstvo zamestnancov (15 zamestnancov) a skutočne nemohol vopred predvídať aký bude rozsah exekučnej agendy po Mgr. RNDr. P. X., keďže mu funkcia zanikla smrťou. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že v praxi takisto nie je vylúčené, že náhradníkom súdneho exekútora bude určený aj súdny exekútor bez toho, aby s tým tento súhlasil, a to ex lege podľa § 16 ods. 7 Exekučného poriadku. Preto problém, ktorý sa rozkrýl aj v práve rozhodovanej veci, je skôr systémovým, nakoľko spočíva v zákonom nastavení preberania celej agendy jedným súdnym exekútorom po druhom súdnom exekútorovi, než že by bol pričítateľný individuálne JUDr. X. O..

39. Nekonanie v danej exekučnej veci po dobu 49 mesiacov prihladnuc len na samotnú dĺžku tohto nekonania prirodzene evokuje prijatie záveru o prietahoch v danom konaní. Na vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti však samotná existencia prietahov nepostačuje a preto bolo potrebné preukázať, že tieto boli zavinené konaním, resp. bezdôvodným nekonaním súdneho exekútora JUDr. X. O.A., čo práve z vyššie uvedených dôvodov, preukázané nebolo. Obstoja preto záver, že súdny exekútor sa disciplinárneho previnenia, ktoré malo spočívať v jeho zavinenom konaní majúcim za následok prietahy v exekučnom konaní (§ 220 ods. 1 Exekučného poriadku) nedopustil.

40. Odvolací súd ďalej posudzoval dôvodnosť druhého bodu disciplinárneho návrhu, v zmysle ktorého sa mal súdny exekútor dopustiť disciplinárneho previnenia tým, že do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie nevykonával len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, ale ponechal v platnosti exekučný príkaz (príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke), pričom sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom odporkyne, ktorý potvrdil aj krajský súd, že povinnosť zrušiť exekučné príkazy po podaní návrhu na odklad exekúcie nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku, a že právne následky spojené s podaním návrhu na odklad exekúcie spája Exekučný poriadok až s rozhodnutím súdu o podanom návrhu a to podľa § 79 a § 100 Exekučného poriadku.

41. Vychádzajúc práve z ustanovení § 79 a § 100 Exekučného poriadku je namieste nesúhlasiť s argumentáciou navrhovateľky, ktorá výkladom len ustanovenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku účinného do 31. októbra 2013 dospela k záveru, že súdny exekútor je povinný už vydané exekučné príkazy na vykonanie exekúcie smerujúce k bezprostrednému vykonaniu exekúcie zrušiť, nakoľko do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie môže vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného (bod 11 tohto rozsudku). Z ustanovenia § 79 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku pritom jednoznačne vyplýva, že až povolenie odkladu exekúcie rozhodnutím súdu má konkrétne právne následky aj vo vzťahu k vydaným exekučným príkazom a to v závislosti od dôvodu priznaného odkladu exekúcie. Podľa ustanovenia § 79 ods. 1 Exekučného poriadku bol exekútor povinný po rozhodnutí súdu o odklade exekúcie podľa § 56 ods. 1, teda z dôvodu, že sa povinný bez svojej viny ocitol prechodne

v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky, upovedomiť o tejto skutočnosti platiteľa mzdy do troch dní od doručenia rozhodnutia s tým, že po doručení tohto upovedomenia platiteľ mzdy prestal vykonávať zrážky zo mzdy povinného a to až do času, kým mu exekútor nedoručil príkaz, aby sa v zrážkach pokračovalo. V danom prípade povinný podal návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, teda z dôvodu, že bolo možné očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57). V takomto prípade dokonca platiteľ mzdy aj po povolení odkladu exekúcie zrážky vykonával, ale ich nevyplácal oprávnenému. Obdobný postup vyplýval aj z ustanovenia § 100 Exekučného poriadku, ktorý upravoval odklad a zastavenie exekúcie, ak jej podkladom bolo rozhodnutie, v ktorom sa oprávnenému priznávalo právo na opakujúce sa dávky (§ 99). Vychádzajúc z uvedeného je preto namieste uzavrieť, že súdny exekútor nemal povinnosť po podaní návrhu na odklad exekúcie zrušiť vydaný exekučný príkaz na vykonanie exekúcie príkazaním pohľadávky z účtu v banke, čo dôvodne vedie k záveru, že 2. skutok disciplinárneho návrhu nemá povahu disciplinárneho previnenia.

42. Tretí skutok disciplinárneho návrhu bol založený na závere navrhovateľky, že súdny exekútor sa dopustil disciplinárneho previnenia, pretože do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie nevykonával len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, ale exekúciu ukončil vymožením, čím mal porušiť ustanovenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku účinného do 31.12.2014. S uvedeným záverom sa však odvolací súd z nižšie uvedených dôvodov nestotožňuje.

43. Odvolací súd súhlasí s argumentáciou navrhovateľky, že po podaní návrhu na odklad exekúcie nemôže súdny exekútor bezprostredne vykonať exekúciu, respektíve ukončiť exekúciu vymožením pohľadávky, ale môže vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného (napríklad ide o súpis vecí pri exekúcii hnutelných vecí), čo konkrétne znamená, že po podaní návrhu na odklad exekúcie, exekútor napríklad nesmie vydať exekučný príkaz alebo uskutočniť dražbu, pričom odvolací súd mal obsahom exekučného spisu preukázané, že súdny exekútor po podaní návrhu na odklad exekúcie, t.j. po 19. marci 2014 uskutočnil len jeden úkon smerujúci k zabezpečeniu majetku povinného, keď povinnému zaslal výzvu na pristavenie motorových vozidiel zo dňa 23.10.2014. Ďalšie úkony uskutočnené súdnym exekútorom boli dôsledkom samotnej úhrady vymáhanej pohľadávky zo strany povinného, a to postup podľa § 36 ods. 8 Exekučného poriadku (poukázanie prijatých peňažných prostriedkov oprávnenému) a vrátenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu.

44. Je nesporné, že po podaní návrhu na odklad exekúcie a pred samotným rozhodnutím o tomto návrhu sa exekučné konanie EX 261/2001 z dôvodu úhrady vymáhanej pohľadávky spolu s príslušenstvom povinným dňa 13. novembra 2014, skončilo. V danom prípade to však nebol súdny exekútor, ktorý pohľadávku vymohol aktívne prostredníctvom zákonom aprobovaného postupu v rámci exekučného konania (napríklad predajom hnutelných vecí alebo príkazaním pohľadávky z účtu v banke), ktorý postup, by práve z dôvodu podaného návrhu na odklad exekúcie, skutočne znamenal porušenie ustanovenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku účinného do 31.12.2014, ale bol to sám povinný, ktorý nepočkajúc do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie, vymáhanú pohľadávku uhradil, pričom je irelevantné, že povinný tak učinil až po výzve súdneho exekútora na pristavenie motorových vozidiel na deň 19.11.2014, keďže na tento úkon bol súdny exekútor podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku oprávnený.

45. Po úhrade pohľadávky bolo preto povinnosťou súdneho exekútora podľa § 36 ods. 8 Exekučného poriadku, v zákonom stanovenej lehote, poukázať oprávnenému z exekučného konania prijaté peňažné prostriedky vo výške pohľadávky a jej príslušenstva a vrátiť poverenie na vykonanie exekúcie súdu v zmysle § 60 ods. 1 písm. e/ s tým, že pokiaľ by súdny exekútor takto nepostupoval dopustil by sa § 36 ods. 12 Exekučného poriadku závažného disciplinárneho previnenia, na ktorú skutočnosť správne poukázala aj odporkyňa. Vychádzajúc z uvedeného je namieste rovnako uzavrieť, že súdny exekútor sa vyššie uvedeným postupom disciplinárneho previnenia nedopustil.

46. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 492 ods. 1 SSP v spojení s ustanovením § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

47. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší správny súd podľa ustanovenia § 492 ods. 1 SSP v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá OSP a v spojení s § 250l ods. 2 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 224 ods. 1 OSP. Účastníkom konania náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože

navrhovateľka nemala úspech vo veci, zúčastnená osoba si ich neuplatnila a zákonodarca náhradu trov konania odporkyni v zásade nepriznáva.

48. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.